

[Miljøministeren.]

arbejde med kommunerne vil kunne medvirke til under de givne forudsætninger at bevare de landsbyer som levende enheder, som man ved planlægningen finder det muligt at bevare.

I den samlede planlægning af kommunerne og amtskommunerne ligger således mulighederne for landsbyernes fremtid.

Det er således efter min opfattelse ikke rimeligt at give zoneloven skylden for landsbyernes tilbagegang. Der er tale om en ændring af samfundets erhvervsstruktur. Det er heller ikke rimeligt at skyde generelt på lovens administration. Fejl kan selsagt ske; de må naturligvis rettes op. Men zoneloven administreres decentraliseret af amtsrådene og hovedstadsrådet i nært samarbejde med kommunerne, altså folkevalgte organer med et udtalt lokalt kendskab. Jeg mener at have kunnet konstatere, at det er en efter forholdene afpasset fornuftig administration, når det fra amtskommunerne kan oplyses, at ca. $\frac{3}{4}$ af ansøgningerne om tilladelse til at bygge uden for byzoner imødekommes.

Det er en høj procent, og det forekommer mig meget væsentligt, at det afgørende sigte med zoneloven, nemlig at bevare det åbne land, ikke kompromitteres. Det vil heller ikke være i overensstemmelse med de bestræbelser, der i stigende omfang gøres for at bevare værdifulde landbrugsarealer i drift.

Sammenfattende kan man sige, at landsbyernes fremtid er et spørgsmål om planlægning af det kommende bymønster og af det offentliges udgifter. Disse problemer løses bedst ved den samlede planlægning, som sker ved region- og kommuneplanlægningen, stærkt decentraliseret og med en udstrakt borgerindflydelse.

Af Waldorff (VS) til miljøministeren (17/3 77):

»Mener ministeren, at det er acceptabelt, at mennesker, der rammes af forurening, ikke har lov til at benytte den klageadgang, der er fastlagt i miljøloven?«

(Spm. nr. 52).

Begrundelse.

Ifølge miljølovens paragraffer 74 og 80 åbnes der i miljøsager mulighed for, at enhver, der må antages at have en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald, kan klage over kommunale eller amtskommunale afgørelser til

miljøstyrelsen samt eventuelt anke til miljøankenævnet. Nu har det imidlertid vist sig, at det alligevel ikke gælder for alle og enhver, selv om den nævnte betingelse er opfyldt.

I det netop udkomne nummer af bladet NOAH redegøres for en sag, hvoraf denne konklusion klart fremgår. Det drejer sig om klager i forbindelse med bygningen af rensningsanlægget Lynetten på Amager midt i København. På dette rensningsanlæg vil man afbrænde slammet i et forbrændingsanlæg, og både arbejderne på anlægget og beboerne i området vil blive ramt af den nye forureningskilde. Derfor har vejvæsenets arbejderes klub og den lokale NOAH-gruppe med selvfølgelig ret klaget over forhold ved dette forbrændingsanlæg, de finder uacceptable.

Alligevel er begge parter blevet afvist som værende ikke-klageberettigede uden blot det mindste forsøg på argumentation – først af miljøstyrelsen og sidst af miljøankenævnet.

Spørgsmålet om klageberettigelse diskuteres i forslaget til miljølov (ministeriet for foreningsbekæmpelse, december 1972, j. nr. 1000-5), side 87 i bemærkningerne. Det fremgår heraf, at det er afgørende, hvorvidt den pågældende forening kan siges at repræsentere en personkreds, hvis individuelle, væsentlige interesser direkte berøres af beslutningen. Dette krav må i høj grad siges at være opfyldt. Vejvæsenets arbejderes klub repræsenterer de kloakarbejdere, der skal arbejde på anlægget, og den lokale NOAH-gruppens medlemmer er identiske med personer, der rammes af forureningen, ganske enkelt fordi de bor i nærheden af anlægget, en mere direkte repræsentation fås ikke.

Ministeren opfordres derfor til straks at tage skridt til at bringe miljøstyrelsens og miljøankenævnets praksis i overensstemmelse med lovens egen bogstav.

Miljøminister *Niels Mathiasens* svar (24/3 77):

Nej, det mener jeg naturligvis ikke, men spørgsmålet er i den konkrete sag, der henvises til, ikke så enkelt som så.

Jeg vil gerne udbygge dette med følgende kommentarer:

Reglerne om klageadgangen i miljøsager findes i miljøbeskyttelseslovens §§ 74 og 80. Efter disse bestemmelser er enhver, der må antages at have en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald, berettiget til at klage over